

Beethoven. Malet af Joseph Karl Sieler
Wikimedia Commons

SOGNEPRÆSTEN HAR ORDET

Trøst

Engang var det ord velkendt for alle. Hvad er det, der bringer os trøst, når verden ser sortest ud?

Læs videre på bagsiden

Fredagsmøde 5. april kl. 10-12

Sognepræst Sarah Auken fortæller 'Om Gud og Dolly Parton'. Det første Dolly Parton foretager om morgenen, når hun vågner, er at takke Gud for den nye dag. Se: blistrupkirke.dk

Sognepræst Sarah Auken

Foto: Sille Ahrents

Gudstjenester i Blistrup Kirke

3.3. kl. 10.30: Gudstjeneste v/Mathias Leinum-Ottesen

7.3. kl. 10.30: Seniorandagt v/Mathias Leinum-Ottesen i Kirkeladen

10.3. kl. 10.30: Gudstjeneste v/Mathias Leinum-Ottesen

17.3. kl. 10.30: Gudstjeneste Mariæ bebudelse v/Tina Buchwald

Blistrup Kirkes Kor medvirker + 4 solister

24.3. kl. 10.30: Gudstjeneste v/Tina Buchwald

28.3. kl. 17.00: Skærtorsdag – Gudstjeneste med musik v/Tina Buchwald

Middag i Kirkeladen – kun få pladser tilbage

TILMELDING på blistrupkirke.dk

29.3. kl. 10.30: Langfredag v/Tina Buchwald

31.3. kl. 10.30: Påskedag v/Tina Buchwald

1.4. kl. 10.30: 2. påskedag v/Tina Buchwald

Se bagsiden

Trøst

AF SOGNEPRÆST TINA BUCHWALD

Tina Buchwald
thvb@km.dk
blistrupkirke.dk

Engang var det ord velkendt for alle. Hvad er det, der bringer os trøst, når verden ser sortest ud? I dagens samfund, hvor troen for mange er noget diffust noget. Hvor de materielle goder og politiske overbevisninger har taget førerrollen. Der er evnen til at trøste blevet for de få – eller noget, som kun præster kan, hvilket er helt forkert. Specialister er vi alle, hvis vi giver os tiden dertil.

Job fra Det Gamle Testamente; hans venner forstod klogeligt, at de måtte være hos ham i al den sorg og modgang, som ramte deres ven. De sad hos ham i tre dage, og så kunne de ikke lade være med at udspørge ham, om han mon ikke havde gjort noget galt, siden det var gået ham så ilde.

Maleri: Lucia Giardino, Wikimedia Commons

Job, som var et godt menneske, blev ramt af det onde. Han var helt uskyldig i sine tab, som mennesker er uskyldige i deres tab. Og han vedholdt sin uskyld. Han mistede ikke sin tro, men spurgte Gud om det store ”hvorfør”. Svaret kom ikke, som han kunne have ønsket det, men blot det, at Gud er så meget større end os. Noget svar på ”hvorfør”, får vi derfor ikke.

Michael Ignatieff

Der er en meget fin lille historie fra en fantastisk bog af Michael Ignatieff: ”On Consolation – finding Solace in Dark Times” om bl.a. Ludwig van Beethovens evne til at trøste.

En ung, lovende pianistinde, Dorthea von Ertmann, var flyttet til Wien i 1802 med sin treårige søn. Hun havde spillet rundt om i de private saloner og derigennem fået kontakt til Beethoven. I 1804 dør hendes lille søn, og hun er utrøstelig, og falder ned i en dyb depression. Beethoven besøger hende. Han sætter sig ved flygelet og siger: ”Nu taler vi det sprog, vi taler bedst. Vi lader musikken tale imellem os”. Han improviserede i en times tid, og for første gang siden sønnens død græd hun utrøsteligt.

Hun skrev sine følelser efter mødet ned: ”Hvem vil kunne beskrive denne musik? Jeg troede, jeg hørte englekor, som fejrede mit stakkels barns ankomst ind i lysets verden”.

Ignatieff fortæller også om en musiker ven, der mistede sin 8-årige datter. Hun var altid med ham på arbejde og sad i nærheden af flygelet, tappede sin fod i takt til musikken. For ham blev sorgen bearbejdet ved at fordybe sig i musikken og arbejde mere. At han, hver eneste gang han står bag scenen, og venter på at komme ind og optræde, så står hun dér ved siden af ham. Ingen andre kan se hende, men hun står der – en ånd, en sjæl, ingen andre kan se, kun synlig for ham. Hun kigger tavs på ham, som han går frem ind på den oplyste scene.

Hvem kan sige, hvilken måde der er den rette at sørge på? For nogle er det at arbejde mere, for andre mindre.